

Gabriel

El silenci de la forma

Fragment del llibre GABRIEL. Ultra La forma Atàrquica -L'Art sense significat. 1919. edicions Viena

La imatge que oculta la forma

L'home contemporani viu immers i sotmès a un estat continu de recepció d'informació que s'emet en forma d'imatges. Òbviament la informació transmesa mitjançant les imatges aporta normalment el grau més elevat de contingut i permet el nivell de comprensió més ampli amb la màxima celeritat possible. L'home anterior, i l'home ancestral, restaven, com ara, immersos en un món, que s'explicava a través de les imatges, que era imatge d'imatges. Però les imatges provenien directament del món natural, i la cultura no era més que la biblioteca d'imatges organitzada i categoritzada per funcions, per utilitats o per naturaleses de sentit. La complexitat del món exterior, de la Natura, era superior a l'herència cultural, i el misteri que s'eixamplava fora muralles, delà la cultura, era pròxim, gairebé visible, hom sentia la seva presència, i això determinava la pròpia noció d'home. Es tenia la consciència de saber que la cultura, que el món antròpic, ho era i era possible en relació amb l'altre món, en relació dialèctica amb l'exterior desconegut, amb la provinença inconeguda.

Ara, podem tenir la impressió, que el creixement imcommensurable, incessant, exponencial, de la "Gran Biblioteca" que tabula, organitza, combina i metoditza el món, és el món. Que el saber acumulat explica indefectiblement la causa de les coses, que la complexitat del nostre món és el reflex equidistant de la complexitat del món. Que les infinites imatges iridescents i sonores que ocupen el nostre espai vital, emanen incorruptes de la latència primordial de la Naturalesa. Ara, podem arribar a creure, que el panorama d'imatges que llampeguegen en el nostre temps prové del diagrama ancestral d'impactes sensitius, esgrafats en la

profunda obscuritat de la psique, quan despertàvem a la consciència, quan els fenòmens esclatants de la matèria fixaven la commoció vívida del succés en la malforma psico-poètica, en l'homuncle criptestèsic. Ara, podem creure que el nostre destí jaú dins nostre, és al nostre interior, i no pas fora, no cal cercar-lo a les latituds disperses, entre espais estranys.

Creiem que la nostra complexitat és la complexitat del món, la complexitat última, interna del món. S'esvaeix en la nostra consciència la idea diferencial que ens singularitzava i ens estigmatitzava davant el món inconpreensible, davant l'ex-terior inconegut i la intempèrie eixordadora, que ens escollia entre totes les possibilitats per al destí de la consciència cosmològica. Suplantant l'Univers amb el nostre univers, també perdem la facultat d'abeurar-nos en les deus fenomenològiques d'on extrèiem els arcans, les equacions, les unitats de sentit, les veus i els atributs basals de la matèria manifestada. Ja no indaguem sobre la causa que sustenta les coses, sobre la forma que fa possible la imatge. El nostre còrtex ja no és excitat per les imatges de la perifèria exògena on la matèria desferma i arbora episodis d'energia, l'epopeia grandiosa de la consumació de l'existència. Ara, la nostra esfera cognitiva, resta impregnada per la pluja incessant d'imatges manu-facturades, processades, activades i sostretes del gran banc de dades. La poètica ja no anhela allò primordial, sinó que troba els nutrients en la conducta, en la discursivitat sanguínia del context social. L'home ja no ha irromput per disegni diví entre rocs i minerals, sinó que sempre ha estat, sense origen, observant el seu propi límit psicològic com una frontera protectora i no pas com un portal cap a la pèrdua, cap a l'acció definitiva que hauria d'executar el coneixement.

La complexitat de l'artifici antròpic suplanta la complexitat que emana del món natural, i ens el fa prescindible, i amb l'opacitació del "lloc original", amb l'oblit de l'hàbitat conformador, també se'ns fa prescindible la forma.

Cal preguntar-nos sobre l'estrés cognitiu que produeix l'assaig continu que cal fer per detectar l'"autenticitat" de les imatges, cal preguntar-nos o imaginar en futur un col·lapse o bé un nou estadi de la cognició. Emancipada la consciència de la "Casa de la Matèria",

amputats de la ressonància primitiva, tal vegada derivarà o s'alterarà la sintonia entre el "temps de la matèria" i el "temps intern de la consciència". El nostre viatge és una hipèrbole d'acceleració cognitiva. Puc imaginar "el crani prenyat per una amalgama dinàmica de seqüències d'imatges de tot el que havia estat en tot temps memoritzat. Imatges en contínua i voraginosa rotació, com volent retornar a la uniformitat morfològica primitiva, sense diferència ni pertorbació. El rostre era un augment circular de fragments cromàtics i de formes elàstiques circulant en el·lipsis oscil·lants d'inèrcies aleatòries."

Tal vegada la saturació ens retornarà a la simplicitat poderosa dels fets i les presències elementals, que seran de bell nou creïbles i imprescindibles per refundar el projecte del coneixement, lassats d'emulació, confusos de clonació virtual, sadolls de vivències i commocions induïdes, i no pas electes per l'esperit de cacera, per la piressis de la predació que ens feia emular els déus i recórrer els paratges desconeguts.

Les imatges refractades pels aparells tecnològics ens fascinen lúdicament en facultar la màgia de l'alteració, de la còpia i la metamorfosis de les formes de la matèria sagrada que creïem immune. Amb la possibilitat d'induir sensacions i vivències concretes tot enganyant els sentits, mitjançant la capacitat de construir realitats falses però creïbles, artificis del real, podem arribar a creure que la forma, que la forma en art, és prescindible, obvia, o un estadi desfasat de les intencions artístiques. L'art ja no s'ancora com abans en la presència i en la tangibilitat, sinó que s'exerceix en la dialèctica comunicacional, en el consum de la pròpia proposta, navegant en simbiosi tàcita amb curadors i ideòlegs del bescanvi del trànsit. L'obra actual no pesa, és volàtil, no és estàtica, és dinàmica. El seu poder és l'efimeritat i l'adaptabilitat ubiqua. No resta, es difon. No espera, cerca l'encontre i provoca. No és silent sinó imprecativa. No és una incògnita ni una paradoxa, és desxifrabla i concreta intencions. Serveix, il·lustra, significa. No marca el temps ni el món, sinó el temps i el món de la societat o dels grups. No és un esput exogen a l'artista, sinó la prova de la vida de l'artista. El descriu, és la fàbrica de la seva imatge. L'art, construeix escena i representa la seva òpera. No és una esfínx ni un oracle, sinó un mirall, o millor un miratge. No és un erm insensori sinó un baló de sensacions. No és una xifra hieràtica insomne, sinó un viatge o un vehicle o una oferta. No aconsegueix, no executa, sinó que disposa. El seu cos no s'habita, és succés, accident i relació. No conté immanència, necessita quòrum i la litúrgia de l'esdeveniment. No és esdeveniment en sí, necessita de la circumstància. No és causal sinó incidental.

Refundar la forma

La forma, sota aquesta perspectiva és considerada com un vestigi manierista, com un exercici vacu

de sentit, orfe de concepte, basat en la manufactura esteticista. I no pas com el nexa fenomenològic que fa de pont entre matèria i consciència. Com el vincle que permet un coneixement “experiencial” i osmòtic amb el global. Un coneixement del “sentit” en oposició als coneixements específics i modulars, d’espectre immediat i harmonitzacions volubles i contingents.

En la cultura cinemàtica i vivencialista de la imatge, en la cultura d’un art de tempo successiu, de corpus escènic i d’intenció processal, el silenci de la forma esdevé intolerable. Un contrasentit que hipoteca l’excel·lència de l’estatus. El silenci de la forma, el seu quietisme, ens la fa inabordable, i el seu hermetisme, incompreensible. La forma doncs, sovint és qualificada com a exercici esteticista, incapacitada per a contenir o conformar concepte. Hom pensa que la forma, en no convocar les forces dinàmiques del canvi i la transformació no és un utilatge eficaç per a conformar els reflexes dialèctics del nostre temps. L’art, entès com a coneixement, com a sistema de coneixement, és interpretat pel nou nihilisme blanc, com un paradigma fetitxista, com una via en la que hom projecta les imatges espectrals de la nostra angoixa existencial, tal com fa la religió. A més, la forma ens obliga a l’àrdua tasca d’interrogar-nos sobre el seu significat, i crea exegetes i hermeneutes, especialistes en aeromància, distractors del mediat, del mediat on rau el possible, el possible eficaç. L’art del coneixement visualitza el nostre propi abisme, ens deprimeix en la nàusea del nostre buit. Els antropòlegs del pensament, consideren aquest exercici com una despesa gratuïta, fàtua, que filtra confusió en els límits de la “percepció operativa” de l’home en el món. Per contra, el nou art, propi del temari que despleguen en escena amb gran aparat les seues institucionals, és un art que il·lustra, justifica o debat la pròpia imatge social. De la dialèctica que representa es desprenen paràboles ètiques o elaborats missatges que retornen al cos de la civilitats. No és pas un art causal, sinó incidental.

El silenci de la forma sovint esdevé per a la convenció feudatària del sistema, incòmode quan hauria d’esdevenir inquietant, absurd, quan hauria de ser enigmàtic, incompreensible, quan hauria de ser sentitològic, vist com a epidermis del llenguatge, quan hauria de ser vist com a origen del llenguatge, considerat accident artístic, quan hauria de ser considerat causa de la idea d’art i vincle amb la matèria proteica, la matèria mare autotransformadora que projecta el canvi i amb això genera el temps. El temps emana de la condició existencial de la matèria, i la forma esdevé el rostre del temps, el rostre de la matèria activa que s’arborava des de l’origen.

El silenci de la forma desperta la nostra mancança, ens fa present el final, el límit de la nostra cognoscibilitat. No podem abordar la desmesura i conviure amb l’imperatiu inexorable de desxifrar-la. Amb l’art, amb aquest art, no es pot conviure, ens obliga a arbitrar estratègies de contemplació, a fabricar escuts actitudinals, i a construir ressorts de conducta que ens facin suportable la presència tangible, la presència ocupacional de la desmesura, car la forma feta coneixement esdevé síntesi absoluta, i la seva dimensió ens depassa.

Al silenci de la forma només li cal el seu silenci. A aquest art, a l’art implosiu que irromp com a presència física del coneixement, no li cal la terribilitat commocional pròpia de l’art que s’entén com una oferta participativa, consumible, experienciable, i que per tant necessita fer-se present, destacar, per atreure l’atenció del públic que el consumirà en l’últim estadi de significat. La terribilitat de l’art de la forma, de la forma “sonora de silenci”, és la terribilitat fenomenològica de les propietats eclòsives i demostratives de la matèria emergida en el real, de la matèria substant d’existència.

Refundar la forma significa reconèixer de nou les categories primordials de la forma, descendir de bell nou fins a l’origen del llenguatge i atorgar-li així una nova netedat significacional, capturar una nova llum pels impulsos que comuniquen els fragments del divers i del múltiple. Relacionar descobrint, en comptes de relacionar recordant. El romanticisme postmodern ens fa falsament herois en acceptar volitivament un sostre, un hàbitat, un espai vital, a la fi un destí, però en aquest cas, un destí a escala antròpica, lluny del destí dels déus, al que havíem aspirat, lluny de la rebel·lió contranatura que

ens convertia a través del pensament sublim i de l’art en semidéus. Si no fem un art per als déus, el farem per als homes, i tots sabem que els déus són immortals i l’home no.

La forma no té contingut, no té concepte, el seu contingut és la forma en-si, el seu concepte és la forma “imprescindible” per a ser.

Forma i Antiforma

La Taca

Com en la cosmogonia pròpia d’una tribu d’indis del desert muntanyós del Nord de Mèxic, vull començar parlant de forma abans que de matèria, tot desvinculant i emancipant la forma del cos matèric, com si elidíssim la velocitat de la massa i les entenguéssim com a estadis fenomenològics independents no subjectes a vincle de causa. Aquests indis expliquen que en l’origen, abans que res, abans que fos la matèria, abans que fos l’energia, abans que l’ànima, allò primer fou la “taca”, és a dir, la forma abstracta aleatòria, la forma informe, la forma absent de sentit i de significació, la forma proteica i generatriu, la forma de tota forma futura possible. En l’obscuritat freda del fons de les grutes, al dins de la matèria informe de la muntanya, aquests indis viatgen a l’origen cosmològic més remot, a la idea del principi més impensable, d’un principi infinitament anterior al principi de l’home. Ho fan amb el navili de la consciència que alteren i corrompen fins a esqueixar-la de la identitat subjectual, fins a convertir la consciència identitària en la consciència universal de la matèria. Cerquen abeurar-se en les fonts terrífiques que han impel·lit la Creació. Cerquen traspasar el llinar de l’espècie i radiografiar en l’ànima la fognada de l’origen, retrocedir fins al principi. Quan tornen, la desmesura de l’experiència els deixa sense llenguatge. Ja no cal comunicar perquè tal vegada ja no cal conèixer. S’ha contaminat la “consciència de temps” i s’ha creat una llarga distància entre la consciència i el jo. De la mateixa manera que tota l’eremítica ha cercat la dispersió en la ucronia, la pèrdua del precepte d’integració, la dilució de la unitat de procés en la diàspora esparsa; també de la mateixa manera, entrant per les coves i penetrant al dins de la matèria, cerquen la irradiació de la morfologia caòtica del rocam, de sòlida geometria disruptiva, petrificada en un instant impensable, en una era sense consciència. La consciència és el temps, la forma, el cadàver del temps, i la imatge, el temps somniat.

Forma inconscient

La forma emergida al real tangible, la forma natural, la forma bruta conclosa en la cronologia, ocupadora d’espais, resta en la latitud del visible, disposta en la geografia de l’existent. De bon origen oculta, opaca a la consciència de l’home, tan sols la deriva fatual, el moviment de cega navegació de l’avatar, la força accidental de l’atzar facultaria un encontre entre consciència o matèria conscient i

matèria, entre Home i Cosmos. La forma que ara és, ja hi era abans que la consciència de l'home, deprimida en la profunda excel·lència existencial, sumida en el seu propi oblit, tipa de beatitud, en el repòs de la seva fatiga, en l'anòxia del seu pes, en l'acústica del seu silenci, lassada sense espant.

La forma de la matèria precursora, d'obscuritat oceànica, de calma discursiva, restava en la tranquil·litat de la inconsciència. La creació, la irrupció de la consciència, l'esclat de llum urànica de la consciència, originà que el temps antic, el temps obscur i plàcid, el temps sense hores en el que oscil·lava el Cosmos sofrís l'impacte de la inversió, car el temps de la consciència, el temps antròpic invalidà el temps de dimensió infinita sense principi ni final. Amb el temps de la consciència antròpica, -que és el temps de la consciència de la finitud, de la consciència de la mort- el temps primordial de sustentació gasosa, va interrompre la seva expansió corpuscular, i restà sota el domini de la paradoxa que determina la presència sorprenent del temps finit, del temps limitat al lapsus que gestiona l'avatar, que administra l'atzar. Tal vegada s'ha produït un miratge, una simetria invertida: En un pol el temps precursor de la matèria inconscient, i en l'altre pol el temps cursor, indicatiu, conclusor, de la matèria conscient. Aquesta relació irresoluble de forces conforma el paisatge atorgat a la deambulació de l'art, que fixa amb la creació d'obres específiques esqueixos trits de temps, d'una i d'altra part. És un espai dialèctic sense una geometria cartesiana que ens condueixi a les portes, el traspàs de les quals signifiqui el traspàs de la nostra condició, la superació del nostre sostre cognitiu, la revelació de l'impensable, el domini de l'espai extens més enllà de les muralles.

Consciència

Consciència equival a la percepció de la pròpia gratuïtat existencial, i amb això, de l'ominós, del paorós buit de sentit cosmològic de l'existència subjectual, que ha estat extirpada del marasme immòbil consegüent a l'extenuació de la Creació. Hem estat desmembrats de la placidesa quietista en suspensió, i estimbats a la crueltat del coneixement. A la fi, tal vegada, tant de sentit hauria la consciència com la no consciència perquè la matèria celebrés l'epifania de la Creació. L'anacoresi de la que parlava voldria ser una via en negatiu, una rebel·lió contra la consciència imperativa de la nostra naturalesa, l'assaig d'una alternativa al pensament predador, i ensems un reflex de la matèria absoluta atorgada a la insonoritat del seu somni. L'art ens permet ésser conscients de la naturalesa de la consciència, despertar en la psique potències de conformació conceptual i emocional exemptes de l'arbitri del logos i lliures del domini de la identitat subjectual, que fabrica el residu sentitològic de la memòria. L'art és un jeroglífic de contingut exponencial, una bomba relacional impossible de crear com a unitat específica de sentit. Per tant, la significació de l'art

depassa les previsions de l'artista, que resta dominat per la febre interjectiva, per l'anhel conformador, pel furor de la instauració. Després, l'obra, que no sabem ben cert què és, esdevé entitat hermètica objecte d'anàlisi i exploració, oracle reflector, utilatge místic o justificació social, però mai, si l'art és ver, concedirà cap tros de la seva naturalesa intrínseca, tan sols, la solemne harmonia de la seva legitimitat existencial.

Matèria existent i matèria processada

Sota la perspectiva antròpica, la matèria existent però no revelada, no existeix, és intuïble però en tant que indemostrable, hipotètica. Més enllà de la matèria visible i de la matèria intuïble pels vestigis de la seva emanació, podríem pensar en la matèria que habitaria més enllà la latitud i la dimensió cosmològica de l'Univers imaginable. Una mena de substància, estadi o naturalesa de la matèria, no esdevinguda en l'espai antròpic de revelació. Ubicada enllà l'abast de l'home. Inaccessible a les seves previsions. Oculta a la intuïció. Matèria inadequada per a la cronologia. Matèria encara no despertada a la consciència en no haver-se suscitat la cruïlla conformada pel temps i per l'atzar entre la singladura de l'home (el factor processal de la consciència) i la basculació dels fragments de matèria emanats i sustentats per la radiació muscular i oceànica de l'infinit espai ocupat. L'Univers fóra doncs el nostre Univers, només el nostre Univers, i la idea de totalitat el nostre propi límit de cognoscibilitat, el sostre de la consciència. I allò que configura el món, el camp on traçar la geometria del temps, el forma l'univers de matèria desvetllada en la consciència.

Així doncs, l'espai ocupat, l'espai de matèria total susceptible d'aprehensió, susceptible de descoberta, es desplaça dins si mateix, en el·líptiques del seu interior, fins l'encontre de la consciència. Espai i matèria és un tot, car la matèria àdhuc conté l'espai, la matèria és bàsicament espai delimitat, espai significat en el seu propi oblit infinit.

Quan la matèria és despertada pel xoc de la consciència, la matèria ja és una altra matèria. De facto, la matèria revelada no és pas la "matèria prístina insituada". Esdevé matèria situada, matèria concretitzada en un punt, localitzada en una circumstància de l'atzar. La matèria situada en un lloc de sentit, esdevé reflex de la nostra naturalesa (reflex de la naturalesa de la matèria conscient). Tot imprecant la matèria, aquesta ens respon amb el nostre eco. L'art, interroga la matèria.

La matèria materialitzada

La matèria total existent fóra la suma de la matèria inconeguda i imprevista, oculta en les dark ages, en les edats ombrívoles, més la matèria descoberta al real cognoscible, visibilitzada a l'experiència de la consciència, que la consciència processa. A aquesta matèria li diré matèria materialitzada. La matèria materialitzada: És el punt d'unió que vertebrava les no existències, (l'espai negatiu dels existents) de les existències materials pròximes. És la clau que articula l'espai inocuat de la matèria negativa, amb la matèria empírica de certitud lata.

És l'espai d'encontre entre les anti-existències de les existències del voltant. Entre el negatiu existencial de les existències que ens envolten i elles mateixes. L'espai de confluència entre l'anvers i el devers existencial de les coses. És l'espai de mixtió, de fusió, l'amalgama entre la força d'impossibilitat de ser de les coses que són, i les coses que han obtingut la màxima possibilitat de ser. Que han obtingut la màxima possibilitat de la impossible possibilitat d'efectuar-se, de convertir-se en el que són.

Tal vegada, aquesta unió dels contraris absoluts, fonamenta el sentit del no sentit (com en l'art), el fet de poder considerar fins i tot el buit còsmic com a matèria i per tant, tot el Cosmos, com a partícula infinitament minúscula, com a espai infinitament reduït, embolcallat de no existència, embolcallat no pas del no-espai, sinó d'impossibilitat. El buit és la no possibilitat suscitable.

En aquest punt, em pregunto: L'art emula a escala humana en l'artifici de

l'imaginari, aquesta metabole d'emergència en el visible? Reflecteix en el real la dialèctica entre l'absolut ocupat i l'absolut impossibilitat, reblats en la unitat física de l'obra? L'"artiforma" demostra, fa sostenible el sentit i el no sentit? Respon l'art, a l'eco d'aquesta latència subjacent imantada en les extensions de la consciència? La forma absoluta, està composta per forma i per antiforma? L'art convoca aquesta simetria invertida en un succés únic? L'"artiforma" és la síntesi, conté forma i antiforma?

Les formes de l'art

Origen i provenença de les formes de l'art

La forma abstracta dibuixa en l'art un periple mental, un itinerari immaterial incís en la psique emotiva. Però aquestes formes incomprendibles, què són, d'on provenen?

¿Signifiquen la projecció d'un arxiu mnemònic ancestral heretat, conformat per radiografies visuals d'algun succés commocional, producte d'una experiència vital impactant que en un estadi pretèrit varen restar gravats en la biblioteca oculta de l'espècie? Són formes mnemòniques recurrents, imagos hiperestèsics que salten de ment en ment a través del temps, formes monitòries, premonitòries o bé precursors?

¿Emanen d'alguna mena de consciència paral·lela, (tal vegada la mateixa que propicia l'exactitud real dels somnis) que treballa en una mena de nivell de percepció alternatiu, com un ordinador amb dos processadors?

¿Aquestes imatges són ideogrames visuals que processen inconscientment la realitat per preparar estratègies de resposta davant l'avenir, per exercitar reflexes i motilitat de vivència emotiva davant la sorpresa del futur? O bé podríem retornar a la idea d'ànima, que resta en estat d'unitat amb el cos, a l'ensem que és possible entre ambdós una certa independència fenomenològica. Les imatges de l'art, serien doncs la vida visual de l'ànima?, les aurores boreals de la seva cronologia?

Les formes de l'art són "contraformes" de la Natura (matèria)? Són formes "dissensives"? Formes separades de l'ordre sagrat, de la genealogia de la transformació natural? Les formes de l'art són formes sense espai. Formes no acomodades en l'estructura polièdrica de les ubiqüitats.

Interrogació de la forma

Però, perquè parlar de formes? Perquè les formes dimanades del nostre si, són l'únic mirall possible del nostre esperit, l'única "tangibilització" projectada en el real, però provinent d'un altre temps diferent al temps de transport del real. Són una imatge "quieta", fixada per la consciència damunt el nostre ser, la consciència del qual viatja dinàmicament amb l'ímpetu d'assolir el

futur, el temps del futur, devorant a l'instant, l'instant produït, l'instant abduït i executat per la consciència.

La forma és el retorn de la matèria, desmembrada del mar de quietisme insomne, emancipada de la primitiva i eterna lassitud. La forma és la matèria elidida, despresa de la immersió voraginosa en la vaquïtat gratuïta de l'accident existencial.

Abans que res, la matèria és exclusivament espai de significació global, espai de significació de la vasta totalitat cosmològica de sentit, quan matèria i existència equivalen indiferenciadament. Després, la consciència il·lumina fragments de matèria. Aquesta matèria despertada esdevé forma, i en esdevenir hom lleva per irrompre dislocada en el temps de la consciència antròpica.

La matèria absoluta i indiferenciada és apel·lada, excitada des del temps, per nosaltres, ens conscients. La matèria absoluta i indiferenciada és així manlevada des de la plúmbia ucronia a l'espai temporalitzat, on governa el temps, és a dir la mort, amb el canvi, la transformació i la mutació. La mort retorna a la densitat impensable la ficció del coneixement. Amb l'art, premorim a la mort?

Si una partícula contingués la certa consciència del tot, no fóra partícula, fóra el tot. No fos, que el Tot es deprimís fins a la nàusea del seu propi oblit, i oblidat de si mateix exercités en l'Univers una corporificació que el permetés negar-se com a Principi. Aleshores el sentit de l'Univers fóra només la seva possibilitat. La possibilitat de ser possible.

La forma és la revelació de la matèria, la radiografia de l'amorfa densitat. La matèria substantiva no necessita reconèixer-se ni pensar-se, per tant la forma no configura ni descriu l'essència de la matèria substantiva.

La forma, sensu strictu, no és. No és perquè és irreconeixible i també innecessària per a la matèria que il·lumina, que significa o que perfila. La notio o el genus platònic, la figura interna de les coses, invisible, latent, resta immersa al si de la matèria.

Per se, la matèria resta sense ansietat resolutive. Caiguda en el seu oblit, jau indiferenciada de la miasma cosmològica. El seu sentit no és autorevelar-se, no és prendre consciència del "nivell de singularitats ponderades", ni descobrir o identificar una certa "àrea existencial de proximitat". L'infinit pes existencial de la matèria, reclou en la seva centralitat endògena tota dinàmica de sustentació. Aquesta gravetat metàl·lica, impedeix l'aparició de la consciència, l'aparició del desequilibri que significa la consciència respecte la uniformitat hermètica de la matèria sense desig.

La forma, entesa com a concepte intel·lectual o artístic, és a dir, com a topografia del sentit implosiu de les coses, és un atribut aliè a l'essència profunda

de les coses, és un atribut exogen, propi de la nostra consciència, que observa, que analitza, que s'adona de les seves facultats subjectuals en la mesura que les reconeix o les descobreix en la representació (artística) de la matèria generalista d'on deriva. La forma artística ens recorda difosament el paradís osmòtic, el primitiu ordre, on no calia sentit ni consciència plena, absolts en una circumstància del temps, desorientats en una paràbola sense escala, sense cap referent creat.

La consciència, a la fi, exporta algun tipus de fonament, des de la matèria insensòria, al temps qualificador i determinatiu.

El lloc de la forma

Però, ¿com s'esdevé la forma, com s'executa la forma en el temps, si la forma és un principi exclusiu del domini de la nostra consciència, si la forma només existeix en la mesura que és descoberta?

Si la forma no és descoberta, la matèria de qui forma part la desconeix. Si la matèria desconeix la seva pròpia forma, el paisatge de la forma, la successió de conformacions i mosaics de superfícies de matèria, la pintura epidèrmica de la matèria, només pot ser que la pròpia matèria, o una matèria "altra", talment l'eco de la matèria adormida en la seva profunditat insondable. L'art fa canviar ontològicament la matèria en conformar-la significativament, en atorgar-li significat formal. En actuar sobre la matèria disforme, rapta, emancipa del seu cos una unitat de sentit, i la temporalitza, l'extreu de la divagació amorfa que rossola ara i adés pels obacs esparsos i els reflexes eclipsats del Cosmos.

Així doncs, tal vegada l'home veu les formes que vol veure, i no pas les formes que són, car les formes que són, són formes que no són autodiferenciades, pertanyen a la il·limitada extensió de matèria proteica, a la uniformitat generalista bàsica. Els canvis o mutacions fenomenològiques de la forma, esdevenen episodis de sustentació inaprehensibles per a la matèria profunda. Operats en l'escorça exterior de la matèria, dels que no s'adona la geometria cristal·lina del nucli.

La matèria pura és tan impensable per a nosaltres com per a ella mateixa. La forma pura, sí que seria pensable i aprehensible ja que seria específica, instal·lada en l'accident, desmembrada del rigor lapidari de l'origen. La qüestió rau en saber quin sistema permet al menys la capció de la forma pura, i si tal vegada aquest sistema és l'art. Si buit i inconsciència equivalen, buit i matèria inconscient foren equivalents. Aleshores, el trànsit des de la matèria inconscient a la forma pura, fóra quelcom pròxim a l'acte o al succés de la Creació. Tot entenent que el principi era el buit, que l'abans del principi era el buit, el buit innecessari.

La forma és el somni de la matèria. Tal vegada fem formes per contemplar el seu somni.

GABRIEL 31/12/1997